

UN DIA VAIG TENIR UN AMIC

Falta poc per Nadal, i ja he acabat de fer el pessebre, només em falta posar una figureta, el burret que ara tinc a la mà.

Això em recorda un conte que m'explicava sempre el meu avi.

Ara us l'explico: En un poblet prop del Montseny, una colla d'amics sortien de l'escola i anaven cadascun a casa seva a buscar el berenar, i tornar a la plaça per jugar. Un dels nens, en Joan, va veure en un racó de la plaça un home vell, de cara trista. En Joan es va acostar i dirigint-se a l'home vell, li va dir:

- Què et passa?

- Tinc molta gana, fa dies que no menjo res de res.

- Doncs té, ací tens el meu berenar. Per què no vens a casa meva? La meva mare et donarà de sopar. Si vols, fins i tot et pots quedar amb nosaltres.

- No, gràcies. Me n'he d'anar a un altre lloc, encara que estic molt agraït pel que fas per mi. Joan, com has sigut tan bo amb mi, ves a casa i parla al teu burret, i ell et contestarà, però tingues en compte que ell només et parlarà si esteu sols, davant d'algú altre no et contestarà mai.

- Però tu, com saps que em dic Joan i tinc un burret?

- Perquè jo ho sé tot.

En Joan se'n va anar corrents a l'estable per parlar amb el seu burret. Va quedar meravellat en veure que el burret li contestava.

A partir d'aquell moment, en Joan estimava i cuidava molt el seu burret. Cada dia en

sortir de l'escola, anava a l'estable corrents, desitjant parlar amb el burret, i sortir a passejar amb ell. En les converses que tenien, el burret li donava molt bons consells: el que no havia de fer i el que sí calia fer.

Així van passar un temps, un dia en Joan va anar a buscar el burret a l'estable i no el va trobar. Corrents va anar a parlar amb el seu pare, i li va preguntar:

- Pare, on és el burret?

- A l'estable, com sempre.

- Doncs no hi és!! -va exclamar.

En Joan i el seu pare, van anar a buscar el burret per tot el poble. Van preguntar a la gent, i ningú l'havia vist. Buscant, buscant, van arribar als afores del poble. Van trobar un pastor, i li van preguntar:

- Perdó senyor, que potser heu vist un burret blanc amb unes taques grises? L'hem perdut, i no el trobem.

El pastor va dir:

- Sí. He vist un parell d'homes que s'enduien un burret com el que dieu vosaltres. Se l'enduien pegant-li amb un bastó. He intentat parar-los, però no he pogut.

En Joan i el seu pare es van passar tot el dia i tota la nit buscant-lo, i l'endemà encara continuaven.

Van passar dos anys, i en Joan, encara, quan veia l'estable, recordava el burret. Un dia, el pare d'en Joan li va dir si volia anar a una fira de bestiar. El nen li va dir que sí.

Aquell dia a la fira s'ho estava passant d'allò més bé, veient animals, alguns d'ells, exò-

tics. En Joan va veure un carro tirat per un burret que estava prim com un escuradents, i que se'l veia molt trist. Se'l va mirar d'una manera estranya, era el burret que li parlava!!

- Puc acostar-me a aquest burret?

- Sí, com vulguis -va contestar l'amo del burret-.

Tot parlant fluixet li va dir:

- Ei, burret, te'n recordes de qui sóc jo? Sóc en Joan.

El burret va fer que sí amb el cap. No podia parlar perquè hi havia gent davant. Tal com va dir aquell home vell, no podien parlar amb ningú al davant. Al burret li queien llàgrimes d'alegria. Ràpidament en Joan li va dir al seu pare que el comprés, que aquell era el burret de feia dos anys.

- Pare, és aquest el burret!!

- No ho sé. Tan prim no era, ni tampoc estava malalt.

- Pare, compra-me'!!! És aquest!!

Li va insistir tant, que el pare l'hi va comprar. Van arribar a casa, el burret i en Joan van començar a parlar tot sols, es van abraçar i es van explicar el que havia passat durant aquells dos anys.

- Jo no he parat de pensat en tu. Qui et podia haver segrestat? -va dir en Joan-

- M'han tractat molt malament. Em feien treballar massa i quasi no em donaven menjar, i a més m'apallissaven. Estic tan malament que em sembla que em moriré.

- No diguis això!! Jo

procuraré que tu no et moris, et cuidaré molt bé.

Van passar uns dies, el burret estava a punt de morir, i li va dir a en Joan:

- No pateixis, me n'aniré al costat de Déu. Quan la gent faci a casa seva el pessebre, posarà el burret, i aquest seré jo. Fins aviat!!

- Adéu!! -va dir en Joan-

A tots dos els queien unes llàgrimes de tristor, i el burret va morir.

Uns dies després, pels voltants de Nadal, en Joan va sentir una veueta que venia del burret del pessebre, que li deia:

- Joan!! Ja t'ho havia dit que estaria al costat de Déu. Com et va tot?

- Molt bé. I a tu?

- Ja ho veus, és ben fàcil això de fer de figureta. Ja ho saps, si em trobes a faltar, sempre pots parlar amb mi si no hi ha ningú al davant. Va venir la mare d'en Joan i...

- Fins aviat!! -va dir el burret-

- Fins aviat!! -va dir en Joan-

Ara que tinc el burret a la mà, penso que cada any quan faci el pessebre, me'n recordaré d'aquest con-te.

Aquesta història em feia plorar quan el meu avi l'explicava.

Ara ja sabeu qui és el burret del pessebre. Vosaltres també podeu parlar amb ell, sense que hi hagi ningú al davant, és clar!

FI